מתני' *המקשה נדה. *כ קישתה שלשה ימים בתוך י"א יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזוב דברי רבי אליעזר רבי יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה מן הצער ולא מן הדם, *כמה היא קישויה ר' מאיר אומר אפילו ארבעים וחמשים יום רבי יהודה אומר דיה חדשה ר' יוסי ור' שמעון אומרים יאין קישוי יותר משתי שבתות:

גמ' אמר כל המקשה, נדה היא. אמר רב נדה ליומא ושמואל אמר חישינן שמא תשפה וב' יצחק אמר המקשה אינה כלום, והקתני המקשה = נדה? אמר רבא בימי נדה = בימי זיבה = טהורה והתניא המקשה בימי נדה, בימי זיבה = טהורה, כיצד קשתה יום אחד ושפתה שנים, או שקשתה שנים ושפתה יום אחד, או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה הרי זו יולדת בזוב אבל שפתה יום אחד וקשתה שנים, או ששפתה שנים וקשתה יום אחד, או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה אין זו יולדת בזוב כללו של דבר, קושי סמוך לידה הרי זו יולדת בזוב, שופי סמוך לידה הרי זו יולדת בזוב, *תנניא בן אחי ר' יהושע אומר כל שהל קישויה בשלישי שלה אפילו כל היום כולו בשופי אין זו יולדת בזוב כללו של דבר לאתויי מאי? לאתויי דתנניא, מה"מ דת"ר דמה דמה *מחמת עצמה ולא מחמת ולד, אתה אומר מחמת ולד או אינו אלא מחמת אונס, כשהוא אומר "ואשה כי יזוב זוב דמה" הרי אונס אומר הא מה אני מקיים דמה, דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד וכמה ראית לטהר את הולד ולטמא באונס, מטהר אני בולד שיש טהרה אחריו ומטמא אני באונס שאין טהרה אחריו אדרבה מטהר אני באונס שכן אונס בזב טהור, השתא מיהא באשה קיימינן ואונס באשה לא אשכחן ואביעית אימא מאי דעתיך לטהורי באונס ולטמויי בולד אין לך אונס גדול מזה, אי הכי נדה נמי ניטמא, זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד, אתה אומר ולד או אינו אלא אונס, כשהוא אומר "ואשה כי תהיה זבה" הרי אונס אומר, הא מה אני מקיים "זובה" זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד. אמר ר"ל אמר קרא "תשב" יש לך ישיבה אחרת שהיא כזב ואיזו זו? זו קושי בימי זיבה, ואימא זו קושי בימי נדה? אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא "וטמאה שבועים כנדתה" ולא כזיבתה מכלל דזיבתה טהור, ואיזו זו? זו קושי בימי זיבה, והשתא דכתיב "וטמאה שבועים כנדתה" "דמה למה לי? אי לאו "דמה" הוה אמינא כנדתה ולא כזיבתה, ואפילו בשפי, קמ"ל. שילא בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב, כי אתא נח נפשיה דרב א"ל לרב אסי: זיל *צנעיה, ואי לא צייתא, גרייה, הוא סבר גרייה א"ל, בתר דנח נפשיה דרב א"ל הדר בך דהדר ביה רב, א"ל אם איתא דהדר ביה, לדידי הוה אמר לי, לא צייתא, גרייה, א"ל ולא מסתפי מר מדליקתא? א"ל *אנא בן יהודה דהוא איסי בן גור אריה דהוא איסי בן גמליאל דהוא איסי בן מהללאל אסיתא דנחשא דלא שליט ביה רקבא, א"ל ואנא שילא בר אבינא בוכנא דפרזלא דמתבר אסיתא דנחשא, חלש רב אסי, עיילוה ברמימי אפקוה מקרירי, עיילוה בקרירי אפקוה מרמימי, נח נפשיה דרב אסי אזל

כמה הוא קישויה. דהוה ליה למכתב 'ושפתה יום ושפתה ימים דמי טהרה': **שפתה כזו.** שמיה טהורים: **ואיזו זו.** כלומר היכא משמתה זיבה טהורה: **זו קושי בימי זיבה.** דסמיך לדכתיב "דמה" מחמת עצמה ולא מחמת ולד: **ואפי' בשופי.** ואפי' הפסיק שופי בין קושי לילדה ממא טהורה הואיל ודם בקושי בא: **כווסיס דרב.** נדה ליומא: **בנעיב.** הסתר אותו דבר, אמור לו שיחזור בו דעבור לגמרי: **גרייה.** ברי"ם כלומר גרור ומשוך אותו בדברי טעם ורלאות שיחזור בו: **גרייה.** הכריחו בשמתא כמו (דניאל ד) גודו אילנא: **לדידי הוה אמר לי.** דתלמידיה אנא: **גרייה.** שמתיה: **מדליקתא.** שמא הכוה בנאלתי: **אפיתא.** משום דשמיה הכי דרש לשמיה הכי: **עיילוה בחמימי.** תולי תם: **קרירי.** תולי לוגן

מתני' ספקסה. ורלתה דם הרי זו נדה ובגמרא פריך ומתרץ לה: **קפסה.** מחמת ולד: **ג' ימים.** בתוך לאחר עשר יום שבין נדה לנדה ורלתה כל שלשתן הימים רלופין: **ושפסה.** מלערה: **מעט לעת.** ברביעי: **וילדה.** לוגלגי מילתא דדמים שרלתה לא בלו ממחת ולד הלכך תורה אור הרי זו יולדת בזוב **אבל אם לא** שפתה סמוך לילדתה, כל דמים שרלתה מחמת ולד וכמחמת טהרינהו מדיבה דכתיב "וזב דמה" דמה מחמת ולד: **ולד דמה מחמת ולד: לילה ויום.** דאם שפתה בחלי יום שלישי וילדה יום רביעי דשפתה מעת לעת אין זו שופי אלא אם כן שפתה לילה ויום שלאחר הלילה כלילי שבת ויומו: **ששפתה מן הצער ולא מן הדם.** דאע"ג דחזיא דם הוי שופי: **כמה הוא קישויה.** דלא אחיא לידי זיבה בכל דמים שרלתה: **אפילו ארבעים או חמשים יום.** אם לא שפתה יום אחד סמוך לילדה לא אחיא לידי זיבה ולא הוי ילדת בזוב: **דיה חדשה.** דיה אם נטהר את הקושי חדש אחד הייט תשעה אבל קשתה שלשה ימי זיבה ובתוך י"א ימי זיבה בחדש הבא ימי זיבה ואחי' מקשה והולכת כל תשעה הרי זו יולדת בזוב מחמת שלשה ימים של שמיני: **גמ' אמר כל המקשה נדה היא.** מילו קשתה בימי זיבה מי הוי נדה והא אין נדות בימי זוב: **אמר רב נדה ליומא.** וה"ק המקשה ורואה דם בימי זיבה אע"ג דלא אחיא ביה לידי זיבה מיהו באותו היום אסורה לשמש אבל לערב טובלת ואינה צריכה לשמור יום כנגד יום דרחמנא מטהריה לדם קושי: **ושמואל אמר.** לף צריכה לשמור יום כנגד יום מדרבנן דחישינן שמא תשפה ונמצא שלא היה דם קושי מחמת ולד ונמצא משמש עם זבה קטנה דאורייתא ועטה כרת: **אינה כלום.** ואפילו באותו היום משמשת: **בימי נדה.** בימים הראויים לנדות: **נדה.** דקושי לא טהריה רחמנא אלא מזיבה אבל מנדה לא טהריה כדאמרי' לקמן: **בימי זיבה.** בתוך לאחר עשר יום טהורה: **וסתגיא.** בגימטריא: **ושפסה.** שמים מן הצער ולא מן הדם: **הרי זו יולדת בזוב.** אם ראתה כל שלשה הוא"ל ושופי סמוך לילדה נמצא דם הקושי שלא מחמת ולד: **[לקמן לב] כל שאל קישויה.** לאו לשון התחלה הוא אלא הכי קאמר כל שקשתה כמליטי אפי' שעה אחת בעל כמיסת אפילו אפילו כל היום כולו בשופי ושפתה מעל ד' שעה אחת להשלמת מעת לעת אין זו יולדת בזוב דבעינן שופי כל יום ג' המביאה לידי זבה: **וכי יום ג' מ"מ** ואפי' באונס: **שיש מעברים אחריו.** דם טוהר: **ואונס באמצע לא אמצעי.** דטהור: **זובה.** "דם יהיה זובה" ובגדה מסתמי דפרשה ראשונה נאמרה בגדה ומיה בזבה דכתיב בטמיה "בגדה עם נדתה": **ולא מחמת ולד.** אלמה אמרינן לעיל בימי נדה נדה:

[מכהדרין מה: לעיל ז:]

[ניכמות סא.]

[לקמן לב:]

[לקמן לב:]

[לקמן לב:]

[לקמן לב:]

[עיין מרוח עדר נגמ כ]

[מ' חוס' יומא נב: ד"ה כולו]

הגהות הב"ח

(א) חוס' ד"ה גדייה וכו' ואין נראה וכו'. כיל כ"ל שאפשר לומר דשעתו סיה בחיבה נמנעים דאיתא נקיטוסין דף כה דטוא לשון לידי ע"כ סיה סבר דאמר ליה שיגדיה סייט שיגדוסו וקיל וקו גר סטוא דמה רש"י כי רש"י דל לא כתב זה כלל שעטה בין לי לי':

[לקמן לב:] *ציקרא לוייבה (פירה ראשי כי ציק לזה אי כי תצוה יל נתתה כי יהי שיאמה כיי נתתה תהי שיאמה ליה)

*לכ"ס חכמת בצלאל נראה מאין קוסיס "דאמ"

*ציקרא לוייבה (פירה כתיב) ואשה כי תהי' ל' לזה בא יהי' לזה בגדה שבדה ישים תהי' שבדה ובל הנגדה אשה יד דלב

*ציקרא לוייבה (פירה כתיב) ואשה כי תהי' ל' לזה בגדה שבדה ישים תהי' שבדה ובל הנגדה אשה יד דלב

מאגנ

תשובות לשאלה למה לא אמרינן נקוטי לומר אין בימי נדתה